

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 20 września 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Agata Mikołajczyk (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek
	<i>Członek GKO:</i>	Przemysław Szelerski
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 września 2012 r. odwołania **Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych** od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) z dnia 24 kwietnia 2012 r. nr RIO.XII.53-33/2011, którym uniewinniono Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Muzeum (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, polegającego na udzieleniu zamówienia publicznego, w postępowaniu o szacunkowej wartości zamówienia na kwotę netto 122950,82 zł, z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych poprzez zawarcie 29 kwietnia 2010 r. umowy na kwotę brutto 153 300 zł z wykonawcą - (...), prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...), na wykonanie części I, części III i części IV, czyli na dostawę ciągnika wraz z wyposażeniem, w którym to postępowaniu Zamawiający zastosował tryb zapytania o cenę, w sytuacji, gdy nie istniały przesłanki uprawniające do zastosowania tego trybu, gdyż przedmiotu ww. zamówienia nie można było potraktować jako dostawy powszechnie dostępne o ustalonych

standardach jakościowych, czym naruszył art. 70 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.) - wobec nie popełnienia czynu,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...).

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Odwołanie zostało wniesione - na niekorzyść Obwinionego (...) - przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpatrywanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) od orzeczenia z dnia 24 kwietnia 2012 r., sygn. akt RIO.XII.53-33/2011, wydanego przez Regionalną Komisję Orzekającą. W sentencji zaskarżonego orzeczenia Komisja Orzekająca I instancji wskazała, że na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1, w zw. z art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 ze zm.) – zwanej dalej ustawą, uniewinnia Pana (...), od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust. 1 b pkt 2 ustawy w ten sposób, że pełniąc funkcję dyrektora Muzeum (...), udzielił zamówienia publicznego, w postępowaniu o szacunkowej wartości zamówienia na kwotę netto 122950,82 zł, z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych poprzez zawarcie w dniu 29 kwietnia 2010 r. umowy na kwotę brutto 153 300 zł z wykonawcą - (...), prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...), na wykonanie części I, części m i części IV, czyli na dostawę ciągnika wraz z wyposażeniem, w którym to postępowaniu Zamawiający zastosował tryb zapytania o cenę, w sytuacji, gdy nie istniały przesłanki uprawniające do zastosowania tego trybu, gdyż przedmiotu w/w zamówienia nie można było potraktować, jako dostawy powszechnie dostępne o ustalonych standardach jakościowych, czym naruszył art. 70 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień

publicznych (Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.) – zwanej dalej Pzp, wobec nie popełnienia czynu. W uzasadnieniu tego orzeczenia, Komisja Orzekająca I instancji w szczególności podała, że rozpoznając przedmiotową sprawę Komisja Orzekająca doszła do przekonania, że dostawa ciągnika wraz z wyposażeniem, tj. odśnieżarką wirnikową, zamiatarką rotacyjną i ładowaczem czołowym nie była dostawą powszechnie dostępną. Nie wszyscy dostawcy oferujący na rynku ciągniki, których zamawiający zaprosił do składania ofert, mogli wykonać zamówienie w terminie wyznaczonym przez zamawiającego. Dlatego też, w ocenie Komisji Orzekającej, nie została spełniona przesłanka z art. 70 Pzp, tj. przesłanka powszechnej dostępności dostawy przedmiotowego ciągnika wraz z wyposażeniem, a zgodnie z powołanym wyżej art. 10 Pzp tylko spełnianie ustawowych przesłanek pozwoliłoby zamawiającemu udzielić zamówienia w trybie zapytania o cenę.

Biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy Komisja Orzekająca doszła do przekonania, że Obwiniony, w dniu w dniu 29 kwietnia 2010 r., udzielił zamówienia publicznego na dostawę ciągnika z wyposażeniem na kwotę brutto 153.300 zł, w trybie zapytania o cenę, w sytuacji gdy nie zaistniały ustawowe przesłanki uprawniające do zastosowania tego trybu, tj. przedmiotem zamówienia nie była dostawa powszechnie dostępna o ustalonych standardach jakościowych. Działanie takie wyczerpuje znamiona przedmiotowe naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy. Komisja wskazała także, że zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy, odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. W ocenie Komisji Orzekającej dla przypisania winy Obwinionemu niezbędne jest udowodnienie możliwości prawidłowego zachowania w danych okolicznościach, które przy dołożeniu staranności nie naruszyłyby prawa.

Zdaniem Komisji dana osoba dołożyła staranności, jeżeli w konkretnych okolicznościach zrobiła wszystko, by wykonać swoje obowiązki prawidłowo. W przedmiotowej sprawie Obwiniony pełni funkcje Dyrektora Muzeum (...) od 25 lat i zna przepisy obowiązujące w zakresie dysponowania środkami publicznymi. Jak sam wyjaśnił, miał świadomość zawichości przepisów Pzp, do zastosowania których był zobowiązany przy zakupie przedmiotowego ciągnika. W Muzeum nie było zatrudnionego pracownika, który zajmowałby się sprawami zamówień publicznych. Obwiniony chciał przedmiotowe postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego przeprowadzić prawidłowo, zgodnie z

przepisami o zamówieniach publicznych i dlatego zlecił te czynności specjalistę z zakresu zamówień publicznych p. (...) - osobie zajmującej się zawodowo prowadzeniem takich postępowań. Wiedział, że posiada on odpowiednią wiedzę z zakresu zamówień publicznych. Ma też odpowiednie doświadczenie w przeprowadzaniu tego typu postępowań.

Biorąc powyższe pod uwagę Komisja Orzekająca uznała, że w zaistniałych okolicznościach znajduje zastosowanie przepis art. 19 ust. 2 ustawy, tj. Obwinionemu nie można przypisać winy, gdyż naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia przez Obwinionego staranności wymaganej od niego jako od zamawiającego i kierownika jednostki sektora finansów publicznych. Obwiniony zlecił przygotowanie i przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego specjalistę w tej dziedzinie. Komisja podniosła także, że późniejsze orzecznictwo z zakresu zamówień publicznych, dotyczące definiowania dostaw powszechnie dostępnych o ustalonych standardach oraz późniejsza kontrola udzielonego zamówienia wykazały nieprawidłowości w zakresie zastosowania przesłanek wyboru trybu zapytania o cenę. W tym miejscu należy zauważyć, iż interpretacja przez orzecznictwo i doktrynę przesłanek z art. 70 Pzp, w okresie poprzedzającym udzielanie przedmiotowego zamówienia, była nieco odmienna od obecnej. Komisja wskazała również, że obecnie, w doktrynie prawa, przeważa stanowisko ścisłego interpretowania przesłanek do stosowania trybu zapytania o cenę. Jednak, w ocenie Komisji Orzekającej, w chwili udzielania przedmiotowego zamówienia Obwiniony dołożył staranności wymaganej od osoby zobowiązanej do stosowania przepisów Pzp i udzielił zamówienia w trybie zalecanym przez specjalistę z dziedziny prawa zamówień publicznych, mając na względzie, powołane wyżej, stanowisko Regionalnej Izby Obrachunkowej w (...). Dlatego też, zdaniem Komisji Orzekającej I instancji, nie można Obwinionemu przypisać winy za zaistniałe nieprawidłowości gdyż, w zaistniałych okolicznościach, naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia przez Obwinionego staranności wymaganej od osoby udzielającej zamówienia publicznego. W tym stanie rzeczy Komisja Orzekająca na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy, który stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy zarzucanego czynu nie popełniono, a jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, stwierdzono po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed organem orzekającym, wydaje się orzeczenie o uniewinnieniu, uniewinniła (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1 b pkt 2 ustawy, wskazanego w sentencji orzeczenia.

Zastępca Rzecznika zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisu art. 78 ust. 1

pkt 1 w zw. z art. 19 ust. 2 ustawy, poprzez przyjęcie, że czyn określony w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy, w zakresie wskazanym, w sentencji orzeczenia, nie został popełniony, mimo, iż przedmiotowego zamówienia nie można było potraktować, jako dostawy powszechnie dostępnej o ustalonych standardach jakościowych, a postawa Obwinionego dowodzi, co najmniej lekkomyślnego zastosowania trybu zapytania o cenę. W uzasadnieniu odwołania Rzecznik w szczególności podniósł, że rozstrzygając przedmiotową sprawę Komisja Orzekająca stwierdziła, że tryb zapytania o cenę nie był trybem dopuszczalnym w zaistniałym stanie faktycznym, gdyż dostawa ciągnika, odśnieżarki wirnikowej, zamiatarki rotacyjnej oraz ładowacza czołowego nie jest dostawą powszechnie dostępną o ustalonych standardach jakościowych. Rzecznik, wskazując ponadto na art. 18 ust. 1 Pzp, podkreślił, że za przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia odpowiada kierownik zamawiającego. W opisanym przypadku zamawiający zatwierdzając tryb oraz specyfikację i podpisując umowę dopuścił się naruszenia przepisów Pzp oraz naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zauważył również, że wystąpienie do RIO w 2009 r. z prośbą o interpretację prawa dowodzi świadomości Obwinionego, iż stosowanie trybu zapytania o cenę wobec dostaw lub usług bardziej złożonych musi być poprzedzone wnikliwą analizą. Dostawa ciągnika, odśnieżarki wirnikowej, zamiatarki rotacyjnej oraz ładowacza czołowego charakteryzowała się dużym stopniem zawilosci, a wobec tego zastosowanie zakwestionowanego trybu nie jest oczywiste. Podniósł także, że zachowanie staranności wymaganej od osoby zobowiązanej do stosowania przepisów Pzp można byłoby rozważać w przypadku, gdyby Obwiniony podjął jakiegokolwiek dalsze działania, poza zleceniem przeprowadzenia postępowania specjaliście, mające zapobiec nieprawidłowościom, chociażby zasięgając opinii Regionalnej Izby Obrachunkowej. Zaniechanie w tym zakresie dowodzi zatem, co najmniej lekkomyślności Obwinionego. Rzecznik stwierdził także, że w toku prowadzonego postępowania przez Rzecznika, a także w czasie rozpraw przed Komisją Orzekającą I instancji dowodzone, iż Obwiniony mógł przeprowadzić przetarg nieograniczony w celu dokonania dostawy ciągnika, odśnieżarki wirnikowej, zamiatarki rotacyjnej oraz ładowacza czołowego. Presja czasu (którą podniósł (...)) na rozprawie w dniu 25 października 2011 r., stwierdzając (cytat) „byliśmy pod presją czasu, dlatego, że to był ubiegły rok, zbliżały się jubileuszowe obchody roku (...), myśmy byli w trakcie inwestycji dużej na (...), tam była realizowana inwestycja na prawie 30 mln zł, musieliśmy to przeprowadzić szybko”, która to argumentacja została podtrzymana w toku rozprawy - nie jest według ustawodawcy przesłanką „zmuszającą” do stosowania trybu przewidującego ograniczenie konkurencji, a tym samym przesądzającą o braku winy sprawcy czynu. Pośpiech

dowodzi również faktycznych intencji zamawiającego - tryb zapytania o cenę miał umożliwić terminowe zrealizowanie zadania i interpretacja przepisów zmierzała do zastosowania ww. trybu. W konkluzji Rzecznik odniósł się również do podstawy uniewinnienia (...) i wskazanego w sentencji skarżonego orzeczenia art. 78 ust. 1 pkt 1 ustawy, stanowiący o nie popełnieniu czynu. W ocenie Rzecznika, brak winy, wskazywany w uzasadnieniu orzeczenia, przesądza o braku znamion naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a zatem jako podstawa uniewinnienia winien być wskazany art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Wskazując na powyższe Zastępca Rzecznika wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie zarzutu nieumyślnego popełnienia zarzucanego czynu.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych zważyła, co następuje.

W pierwszej kolejności GKO, mając na względzie regułę ustanowioną w art. 24 ust. 1 ustawy, przyjęła jako podstawę rozstrzygnięcia przepisy obowiązujące w dacie orzekania, jako że przepisy ustawy oraz - Pzp obowiązujące w dacie popełnienia czynu nie były dla Obwinionego względniejsze.

Rozpoznając przedmiotową sprawę, GKO uznała, że zaskarżone orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji powinno zostać uchylone z następujących względów.

Zgodnie z art. 135 ustawy orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji powinno m.in. zawierać rozstrzygnięcie, a w uzasadnieniu tego orzeczenia – zgodnie z art. 137 ust. 2 ustawy – obok m.in. wskazania faktów i okoliczności, które skład orzekający uwzględnił wydając rozstrzygnięcie, należy także wyjaśnić podstawę prawną orzeczenia. Tak jak podnosi się w orzecznictwie GKO, wewnętrzna sprzeczność orzeczenia jest przesłanką uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Komisji Orzekającej I instancji. Taka wewnętrzna sprzeczność, co także zauważa się w orzecznictwie GKO, może polegać na różnicy między treścią sentencji, a uzasadnieniem orzeczenia. Tak jak podkreśla się w orzecznictwie, sentencja orzeczenia jest jego najważniejszą częścią i tym samym jej treści nie można domniemywać. Komisja Orzekająca I instancji zobowiązana jest zatem, w każdym przypadku sformułować sentencję, także w zakresie podstaw prawnych wydanego rozstrzygnięcia, w sposób jednoznaczny, wyjaśniając w uzasadnieniu podstawę prawną orzeczenia, wymieniając m.in. zastosowane przepisy – takie jak w sentencji orzeczenia. Tym samym nie może zostać uznane za zgodne z prawem i tym samym akceptowane przez GKO

orzeczenie, w którym uzasadnienie – jego zasadnicze tezy oraz wskazana podstawa prawna są odmienne od podstawy prawnej rozstrzygnięcia w jego sentencji. Tylko niebudzące wątpliwości uzasadnienie faktycznych i prawnych aspektów wydanego orzeczenia warunkuje kontrolę instancyjną wykonywaną przez GKO.

W niniejszej sprawie Komisja Orzekająca w I instancji stwierdziła, że (cytat) „Na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1, w zw. z art. 78 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uniewinnia Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.” Z kolei w uzasadnieniu orzeczenia RKO podała, że (cytat) „Rozpoznając przedmiotową sprawę Komisja Orzekająca doszła do przekonania, że dostawa ciągnika wraz z wyposażeniem, tj. odśnieżarką wirnikową, zamiatarką rotacyjną i ładowaczem czołowym nie była dostawą powszechnie dostępną.” Dalej Komisja podała, że (cytat) „Biorąc pod uwagę zebrany w sprawie materiał dowodowy Komisja Orzekająca doszła do przekonania, że Obwiniony, w dniu 29 kwietnia 2010 r., udzielił zamówienia publicznego na dostawę ciągnika z wyposażeniem na kwotę brutto 153.300 zł, w trybie zapytania o cenę, w sytuacji gdy nie zaistniały ustawowe przesłanki uprawniające do zastosowania tego trybu, tj. przedmiotem zamówienia nie była dostawa powszechnie dostępna o ustalonych standardach jakościowych. Działanie takie wyczerpuje znamiona przedmiotowe naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych”. Podała także, że w myśl art. 4 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają kierownicy jednostek sektora finansów publicznych. Jednocześnie, wskazując na art. 19 ust. 2 ustawy, Komisja stwierdziła, że odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi osoba, której można przypisać winę w czasie popełnienia naruszenia. Nie można przypisać winy, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych. Jednak, w ocenie Komisji Orzekającej, w chwili udzielania przedmiotowego zamówienia Obwiniony dołożył staranności wymaganej od osoby zobowiązanej do stosowania przepisów ustawy Pzp. Dlatego też, zdaniem Komisji Orzekającej, nie można Obwinionemu przypisać winy za zaistniałe nieprawidłowości gdyż, w zaistniałych okolicznościach, naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia przez Obwinionego staranności wymaganej od osoby udzielającej zamówienia publicznego.

W tym stanie rzeczy Komisja Orzekająca I instancji powołała się na przepis art. 78 ust. 1 ustawy, nie wskazując żadnego z punktów wymienionych w tym ustępie oraz na ust. 3 tego przepisu, podając, że wskazany przepis ustawy stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy zarzucanego czynu nie popełniono, a jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, stwierdzono po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed organem orzekającym, wydaje się orzeczenie o uniewinnieniu i dlatego też uniewinniła (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1 b pkt 2 ustawy.

GKO ustaliła, że w sentencji orzeczenia wskazano art. 78 ust. 1 pkt 1 ustawy, z którego wynika brak faktycznej podstawy postępowania. Przepis ten stanowi bowiem o zdarzeniu, które w ogóle nie zaistniało, bądź zdarzenie będące przedmiotem postępowania nie jest czynem w rozumieniu przepisów prawa materialnego. Tym samym normatywny zwrot „czynu nie popełniono” należy rozumieć jako brak zdarzenia faktycznego wypełniającego znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych wymienionego w art. 5 – 18c ustawy. Jednakże Komisja Orzekająca I instancji bezspornie wskazała w uzasadnieniu, że działanie Obwinionego wyczerpuje znamiona przedmiotowe naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 17 ust. 1b pkt 2 ustawy. Jednocześnie w tym samym uzasadnieniu powołując się na art. 19 ust. 2 ustawy, Komisja wskazała na brak znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o których stanowi art. 78 ust.1 pkt 2 ustawy. W tym przypadku ta przesłanka materialno prawna odnosi się nie tyle do faktycznej podstawy prowadzenia postępowania, ale prawnej oceny czynu. Ma ona miejsce wtedy, gdy czyn miał miejsce, jednakże nie zawiera on wszystkich ustawowych znamion określonego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Tak jak wskazuje się w orzecznictwie i doktrynie znamiona czynu mogą mieć charakter ocenny, tak jak na przykład zawinienie sprawcy, co jest – zgodnie ze wskazanym w art. 19 ust. 2 ustawy - bezwzględnym warunkiem przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów. GKO ponownie zwraca także uwagę, że Komisja Orzekająca I instancji, w uzasadnieniu odwołuje się pośrednio do dwóch przesłanek – z pkt 1 i pkt 2 art. 78 ust. 1 ustawy – jednocześnie, w tym samym uzasadnieniu powołując art. 78 ust. 1, nie konkretyzuje przesłanki materialnej (brak powołania pkt przepisu), która w niniejszej sprawie ma zastosowanie.

Z powyższych ustaleń wynika zatem, że orzeczenie – z powodu wskazanych sprzeczności - zawiera istotną wadę niemożliwą do usunięcia w toku kontroli instancyjnej przez GKO i tym samym nie jest możliwe zweryfikowanie tego orzeczenia, co do jego

zasadności merytorycznej, a to powoduje konieczność jego uchylecia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I Instancji.

GKO nie uwzględniła wniosku Obrońcy o zasądzenie kosztów na jego rzecz, albowiem żaden z przepisów ustawy o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych nie przewiduje możliwości, ani też nie określa zasad przyznawania - nawet osobie uniewinnionej od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych - kosztów związanych z korzystaniem z pomocy obrońcy. Tym samym powyższe odnosi się także do przedmiotowego wniosku, szczególnie w sytuacji, gdy sprawa zostaje przekazana przez GKO do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I Instancji

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.